

Hét nap a tündérek között

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Tündérország. Tündérország közepén, éppen pont a legközepén éldegélt egy icipici tündérleány.

Egy napon éppen kedvenc erdejében sétálgatott, mikor az égen viharfelhők gyülekeztek. A tündérek ilyenkor csak felemelik a kezüket, intenek egyet, a felhők pedig engedelmesen továbbmennek. A kicsi lány azonban nem intett, ő szerette az esőt, sőt még a vihart is. Amikor hatalmasat dördült az ég, és ömleni kezdett az eső, karját széttárva nevetett. A vihar amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan véget is ért. Éppen haza indult, amikor az egyik bokor aljában valami szokatlant vett észre. Egy szürke kismadár volt. Tolla átázott, teste jéghideg.

– Ó, te szegény! – vette fel a tündérleány, – ne félj, majd én vigyázok rád.
Hazavitte, megszártotta, virágszirmokból ágyat vetett neki.

Másnapra a madár jobban lett, körbe repülte a házikót, és jóízűen evett.

– Énekelj nekem valamit. – kérte a leány, de a kismadár megrázta a fejét.
Nem tudsz énekelni? Hát nem baj. Majd megtanítalak.
Egész nap énekelt, a madárka pedig jó tanítványnak bizonyult.

Harmadik napon látogatóba érkeztek a tündérek. Mindenki meg akarta ismerni az új jövevényt.

– Jaj de csúnya! – kiáltotta az egyik tündér.
– Nagyon szép. – válaszolta csendesen a leány.
Ez csakis az Emberföldről jöhetett. – mondta egy másik tündér. – Ott élnek ilyesmik.
– És mit tud a madarad? – kérdezte a harmadik tündér.
– Megtanítottam énekelni. Énekelj kismadár!
De a kismadár nem énekelt, csak ijedten pislogott.
– Nem maradhat itt. – vélte a negyedik tündér. – Nem ide tartozik.
– De hát én megszerettem. – mondta a kisleány, de addigra a tündérek már elhagyták a házat.

A negyedik nap csodálatosan telt. Bebarangolták egész Tündérföldet, röpködtek a fák koronáin, szaladtak a mezőn és csak énekeltek, énekeltek...

Az ötödik napon a madár éneke már nem volt olyan vidám, már nem ízlett annyira az étel sem.

– Ugye nem vagy beteg? – aggódott a leány.
– Ami tündérföldön egy nap, az emberek világában sokkal több. – mondta egy öreg tündér. – A madarad már nem kismadár. Nem látod mennyit nőtt? El kell őt engedned. Vissza a társaihoz.

A hatodik napon a madár már egyáltalán nem evett, csak búskomoran nézett maga elé. Akkor a tündérleány felszállt vele Tündérföld legmagasabb hegycsúcsára.

– Ha innen lenézel, és nagyon akarod, – mondta neki – akkor megláthatod Emberföldet.
A madár pedig nagyon akarta. És amikor meglátta az ismerős dombokat, fákat, az ágak közt csivitelő madarakat, szeme ismét csillogott, újra erőre kapott.

A tündérleány nagyon szomorú volt.

– Hazaviszlek. – sóhajtotta. – De előbb adok valamit, hogy soha ne felejts el.

Gyengéden a tenyerébe vette, ujját finoman végighúzta a fején, majd a szárnyain. Érintése nyomán először a tollak sárgák lettek, majd kékek, zöldek, aztán tett rá pirosat, barnát, fehérét, és csak simogatta, simogatta. Végül a világ legszebb madarát tartotta a kezében.

Hetedik nap érkeztek Emberföldre, Emberföldnek is éppen a közepére. Ott elengedte a madarat.

Aztán ne felejts el.

A gyurgyalag nem is felejtette el a tündérleányt, hiszen minden nap azt az éneket énekli, amit tőle tanult.

De a tündérleány sem felejtette el a gyurgyalagot. Azóta is eljön minden évben, és a fiókákat tündérszínekbe öltözteti.

Pölöskei Júlia Csenge

9 éves (Szül: 2004.12.16.)

7632 Pécs, Fülep Lajos u. 12.

e-mail: mariann@kyara.hu